

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ОПЕРАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У СУЧАСНОМУ ПІДПРИЄМСТВІ

Підприємства визнають стратегічне значення ефективних бізнес-процесів як критичного фактору успішності. Однак, незважаючи на цю усвідомленість, багато з них зіштовхуються із неефективністю робочих процесів, що створює об'єктивну необхідність удосконалити їх функціональність та продуктивність. Цей виклик вимагає системного та стратегічного підходу для впровадження коригувальних заходів, спрямованих на оптимізацію операцій та підвищення конкурентоспроможності. Оскільки підприємства здійснюють цифрову трансформацію в сучасному висококонкурентному бізнес-середовищі, неефективні процеси можуть негативно вплинути на всі бізнес-операції компанії. Лише один такий процес може вплинути на ресурси, робочу силу, прибуток, а також якість і надійність товарів та послуг[1]. Неефективні процеси можуть створювати обмежені чинники у бізнес-процесах, які перешкоджають роботі, збільшують витрати, призводять до пропуску термінів і незавершених завдань, а також сповільнюють реакцію організації на коливання ринку.

Оптимізація ресурсів в умовах сучасного бізнесу є ключовим завданням для підприємств, оскільки спрямована на максимізацію продуктивності та оптимізацію витрат. Цей процес передбачає розподіл та управління ресурсами з найбільшою ефективністю з метою підвищення конкурентоспроможності підприємства та задоволення потреб клієнтів. Метою стратегії оптимізації ресурсів є реалізація максимального рівня продуктивності при паралельному зменшенні прямих трудових витрат. Такий підхід дозволяє підприємствам раціонально використовувати свої ресурси та підвищувати ефективність виробництва[2]. Методи оптимізації ресурсів охоплюють різні аспекти бізнес-процесів. Одним із важливих методів є раціональне призначення компетентних співробітників для конкретних проектів у визначений часовий період. Це дозволяє забезпечити належну кваліфікацію та навички для успішної реалізації проектів вчасно. При цьому підприємства уникають зайвих витрат на персонал, оскільки працюють з обмеженою кількістю співробітників, які дійсно потрібні для проектів. Це сприяє ефективному використанню робочої сили та зменшенню надмірних витратних елементів. Уникнення недовикористання ресурсів є ключовим аспектом ефективного управління підприємством. Недостатнє використання визначається як ситуація, коли ресурси компанії не використовуються з належною ефективністю та рентабельністю інвестицій. Це може призвести до надмірних витрат і неоптимального використання ресурсів, що в свою чергу загрожує фінансовому стану підприємства. Прикладом недостатнього використання може бути наймання старшого інженера-програміста, тоді як молодшого співробітника буде достатньо в цій ситуації.

У рамках стратегії підвищення ефективності оперативної діяльності, відзначається важливість реалізації політики покращення доступності даних. Реалізація політики покращення доступності даних у сучасному бізнес-середовищі є важливим завданням для забезпечення обґрунтованого та своєчасного прийняття рішень, а також для оптимізації управління ресурсами та бюджетом[3]. Відкритий доступ до точних даних визначено як критичний елемент, що впливає на ефективність функціонування організації, оскільки закриті дані ускладнюють процес прийняття рішень.

Отже, всі ці практики та підходи до оптимізації бізнес-процесів демонструють, наскільки важливо забезпечити ефективне використання ресурсів та покращити бізнес-процеси в сучасних умовах конкурентного бізнесу. Впровадження цих підходів може призвести до збільшення продуктивності та ефективності бізнесу, що в свою чергу сприяє досягненню успіху на ринку та задоволенню потреб клієнтів.

Перелік посилань:

1. Афанасьєв М.В., Гончаров А.Б. Економіка підприємства : навчально-методичний посібник для самост. вивчення дисципліни / за редакцією проф. М.В. Афанасьєва. Х. : ВД "ІНЖЕК", 2003. – 410 с.
2. Бондар Н.М. Економіка підприємства : навч. посіб. – К.: Видавництво А.С.К., 2014. – 400 с.
3. Довбня С. Б. Методичні особливості показників рентабельності та розробка їх класифікації / С. Б. Довбня, О. Г. Пендик // Молодий вчений. – 2014. – № 5. – С. 94–97.